

14-ий ДЕКЕМВРИЙ.

Отъ сутренъта снѣгъ и хладенъ вѣтръ, по пладни рашна виелица, а мене ми трѣбваше да видѣ генерала; имаше какво да правѣ, отидохъ безъ да гледамъ на врѣмето; теката прѣзъ височината, която отдѣля Стоманеци отъ Бащи, засипана съ снѣгъ; два-три пѣти падахъ въ преспитѣ. въ врѣщане, като минавахъ селото, забѣлявахъ несбичайна вѣтлина и шумъ въ една отъ къщитѣ; примъкнахъ се до розореца да погледнѣ и виждамъ, че нѣколко българе, въ ова число и опълченци, изпокъсватъ се въ нѣкаква си, неизвѣстна мене, нѣ отъ лицето имъ се вижда да е парична тра. Виелицата не спира, тѣй щото, като се дотѣтрахъ до та дружина, трѣбваше да вземѣ единъ опълченецъ, който въврви отъ прѣдѣ ми и да изнамѣрва съ краката си теката.

16-ий ДЕКЕМВРИЙ.

Вчера, слѣдъ закуската при полковника Кесеякова, срѣщахъ се съ ротния командиръ Литвинова; оплакахъ му се отъ самоуправството на неговитѣ войници, а сетѣ, заинтересуванъ отъ подробноститѣ на боя, койго стана на Шибка на 5 ий Септемврий, повикахъ го при себе си.

Волинския полкъ е вземалъ, както е извѣстно, най-голямо участие при отблѣсването на турцитѣ отъ върха на Св. Никола и е заслужилъ нѣколко офицерски Георгиевски кръстове. Литвиновъ потвърждава, като очевидецъ, че слѣдъ отблѣсването на нападенията, неприятеля го уловилъ такъвъ панически страхъ, щото бѣгството му било поразително, безпримѣрно. Той сѣщо съжелява, че турцитѣ не биле преслѣдвани. Като гощавахъ Литвинова съ проведеното ми изъ Търново бѣло вино, азъ го помолихъ да извика ротнитѣ пѣснопоици; отъ давна не бѣхъ слушалъ юнашката войнишка пѣсенъ; пѣснопоицитѣ не захъснаха да се явѣтъ и, разгрѣти съ по чаша ракия, почнаха да заглушаватъ Стоманецитѣ му съ „вай удалилей“, съ което привлѣкоха цѣли купища българе. Ненадѣйния празникъ се продължава до мръжване. Днесъ въ Габрово стигнала Скобелевата 16 та дивизия съ